

AUTOR KULTOVNÍ SÉRIE BRATRSTVO KRVE

FRANTIŠEK KOTLETA

PERUNOVA KREV

PERUNOVA KREV

FRANTIŠEK **KOTLETA**

PERUNOVA KREV

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

© František Kotleta, 2013, 2024

Cover Illustration © Piotr Cieśliński, 2013, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2013, 2024

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2013, 2024

ISBN 978-80-278-0170-1 (print)

ISBN 978-80-278-1389-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1390-2 (mobi)

ISBN 978-80-278-1391-9 (pdf)

Dokonalý byznys

Blondýnka široce roztáhla drobounká ústa v úsměvu. Nevypadala, že by ji palebná síla mířící na její křehounké tělo nějak vyvedla z míry.

„Bojíš se?“ zeptala se mě.

„Ne,“ zavrtěl jsem opatrně hlavou.

„Měl bys,“ ozval se jí za zády mužský hlas.

A pak nastal masakr...

* * *

Přitom ten den probíhal jako každý jiný pracovní den. Teda pracovní den zahrnující předávku pašovaných diamantů do rukou ukrajinské mafie.

* * *

Vzduch čpěl vodkou, tabákem, jehněčím a olejem na zbraně. Saša Rybionek si vidličkou labužnický vložil do úst posledního pelmeně, zapil ho vodkou a mocně říhl. Vzduch náhle páchl mnohem víc než před chvílí. Naštěstí jsem stál v opačné části místnosti. Koncentrovanou

dávku ukrajinské neformálnosti tak schytral kapitán Nachtigall. Nerozhodilo ho to. Cigaretami značky Sparta si kolem sebe už dobrou půlhodinu vytvářel vlastní atmosféru.

V gruzínské restauraci Sakartvelo stálo větrání obecně za týden starého pelmeně, takže v téhle soukromé zadní místnosti už slabším jedincům začínaly slzet oči.

Saša Rybionek se za roky staršínování v Mukačevské brigádě dokázal stylizovat do dokonalého archetypu mafiánského šéfa východního stříhu. Na krku mu visel těžký zlatý pravoslavný kříž s Ježíšem, posetý drahými kameny, hlavu si holil tak dokonale, až se leskla, přestože nebyl přirozeně plešatý, a pečlivě si dával záležet na tom, aby se choval hrubě a neotesaně. Každý, kdo se poprvé dostal do přítomnosti ukrajinského mafiána, musel z jeho vizáže během tří sekund pochopit, že odpouštění je doménou toho chlápka, co visí Sašovi na krku, zatímco on osobně dává přednost spíš tomu, aby každý, kdo jej zklame, ať už plánovaně, nebo jen z neschopnosti, skončil s hlavní samopalou v puse a rozpáleným železem v análním otvoru.

My jsme se Saši nebáli. Rozložení sil bylo sice pět na sedm v náš neprospěch, ale stačilo si pořádně prohlédnout ukrajinské mládence,

kteří jinak na první pohled vypadali naprosto stejně – krátké vlasy, býčí šíje, špatně padnoucí saka kvůli širokým ramenům, prázdný pohled a sebevědomý ironický úšklebek –, aby zkušenému pozorovateli došlo, že jediný doopravdy nebezpečný je jenom jeden z nich. Stál strategicky v protějším rohu místnosti tak, aby dokázal uchránit staršinu Rybionka. Všichni ostatní byli jen prostí bijci z ulice. Jejich pěti už určitě poslaly do nemocnice nebo rovnou do rakve spoustu chlapů, ale dobře vycvičený voják by si dokázal poradit s každým z nich.

A my jsme byli zatraceně dobře vycvičení vojáci. Kapitán Nachtigall, rotmistr Válek a četař Čech pocházeli ze 601. skupiny speciálních sil a já s nadporučíkem Mezinou jsme prožili šest let v SOG, nejlepší jednotce Útvaru speciálních operací Vojenské policie. S Nachtigallem a jeho partou jsme se seznámili v Afghánistánu. Každý z nás tam postřílel pár mudžáhedínů a spolu jsme vypili hektolitry piv. V civilu jsme se pak dali dohromady kvůli poněkud jinému druhu speciálních operací. Místo ochrany konvojů s potravinami pro vesničany a odstřelování islámských bojovníků, jsme dělali delikátnější práci jako převážení peněz, zbraní či zlata. Zkrátka a dobře jsme si zařídili vlastní zločineckou organizaci.

„Vodku?“ zeptal se už asi pošesté Rybionek. Kapitán kývl. Ukrajinec mu do sklenice rozšafně nalil až po okraj. Čirá tekutina přetekla a rozstříkla se po dřevěném stole bez ubrusu.

„Na zdraví!“ vyhrkl Saša a kapitán ve výslužbě vypil až do dna.

Zatím dokázal s mafiánem držet krok, ale jak znám bývalého důstojníka, další dva panáky ho dostanou do kolen. Ale tohle už Rybionek patrně neplánoval. Hrál si. Ukazoval nám i svým mužům, že má nervy z oceli, protože kufřík s kontrabandem ležel celou dobu zavřený na stole. Tohle všechno byla zkrátka jenom předehra.

„Dobře, pojďme k té nepříjemné části,“ zamračil se jako by otráveně Ukrajinec.

Nachtigall souhlasně pokýval hlavou, prsty pohladil číselný kód na kufříku a po souhlasném cvaknutí zámku jej otevřel. Ukrajinský ranař postávající za sedícím staršinou vytřeštil překvapeně oči.

Tolik diamantů pohromadě ještě v životě neviděl.

* * *

Rybionek pomalým pohybem sáhl do kufříku a vybral jeden z kamenů.

„Jižní Amerika, hezký kousek, ale mizerné opracování. Latinos jsou flákači snad ve všem, co dělají,“ zakroutil hlavou a nasadil rádooby smutný výraz.

Kecal. Žádný Latino tyhle diamanty neopracovával. Byla to poctivá německá práce a většina diamantů navíc pocházela z jihoafrických dolů. Alespoň to tvrdili Izraelci, kteří nám v Nebrasce tohle horké zboží prodali. A židům, marná sláva, co se týče diamantů, věřím mnohem víc než umaštěnému ukrajinskému mafiánovi.

Rybionek měl dva důvody, proč tohle říkal. Buď chtěl jenom udělat dojem na své podrízenné, kteří by nerozeznali diamant od broušeného skla, nebo se chystal srazit cenu.

„Pět milionů euro je za tohle moc,“ řekl Rybionek.

Takže to druhé.

Ukrajinci pochopili jeho narážku a našponovali svaly k boji. Pouze muž, který stál za staršinou, na sobě nedal znát pohnutí. Odhadl jsem ho přesně – profík. On byl ve střehu pořád.

Nachtigall se také nenechal vyvést z míry: „Dohoda s panem Hladilem zněla pět milionů. Jenom za to, abych je dostal ze Států, jsem musel zaplatit přes dvě stě padesát tisíc. Nesl jsem

největší riziko, a pokud se změnily podmínky, tak od obchodu ustupuji.“

Jak popsat zvuk, který vydá deset chlapů, když z podpažních pouzder během pár sekund vytáhnou pistole a odjistí je? Poslední série zvuků byla rozhodně jedno velké „cvak“, které prostorem ještě chvíli rezonovalo. Jediní, kdo své pistole nevytáhli, byli Nachtigall s Rybionkem.

„Nebudte tak hrr,“ usmál se široce mafiánský staršina. „Ach, vy Češi, děláte jako bych snad znesvětil lůno vaší matky,“ dodal, načež následoval hurónský smích. Navzdory němu bylo každému v místnosti jasné, že zrovna Rybionek by byl v případě potřeby schopný přesně něco takového provést. Osobně.

Mávl ledabyle rukou a jeho hoši sklonili pistole. Všichni měli makarovy – PM 9 mm. Stará dobrá ruská záležitost. Mafián nemandián, co se týče zbraní, je každý většinou tak trochu patriot. Hoši z východu dávali přednost makarovům, stejně jako chlapi ze Států milovali Colt 1911. My, hoši ze střední Evropy, jsme zase nedali dopustit na čezety. Konkrétně CZ 83 ráže 7,65 Browning. Poctivý výtvar Augustina Nečase z roku 1982 stále patřil do výzbroje české armády. Znali jsme ty chladné mrchy líp než své manželky a nevyměnili bychom je ani

za nic. Na rozdíl od manželek. Alespoň já jsem to tak udělal.

„Tady je ale testosteronu.“

Byl to ženský hlas. A nejzvláštnější na něm bylo, že se místnostní rozlehl mnohem dříve, než se otevřely dveře, do té doby prokazatelně zamčené, a dovnitř vpadla mladičká blondýnka v lehce průhledných bílých šatech.

Všechny čezety i makarovy zamířily na ni.

„Možná jste si spletla dveře, madam,“ usmál se na dívku Ukrajinec, který stál spolu se mnou nejbliž dveřím a pistolí jí naznačil, aby se otočila a zmizela. S blondýnkou jako by se vzduch v místnosti osvěžil. Mezi tabák, vodku, jídlo a mužský pot vpadla silou stáda býků vůně fialek, která ovládla vzduch stejně rychle a nekompromisně jako Hitler Polsko. Tohle musel být zatraceně drahý parfém.

„Myslíte?“ uculila se na Ukrajince dívka a předvedla mu dokonalé pukrle.

* * *

„Míšo, odved' slečnu k baru a kup jí na mé zdraví panáka. Máme tady práci,“ zahlaholil přes místnost ukrajinsky Rybionek. Snažil se, aby to znělo nenuceně, ale v jeho hlase rezonovala slušná podrážděnost. Ať už za tohle narušení

milionového obchodu může kdokoliv z restaurace, jeho příští hodiny budou naplněny bolestí.

Míša si dovilil krátký vítězný pohled k jednomu ze svých kolegů, schoval makarova do podpažního pouzdra a vřele se na dívku usmál. „Slyšela jste slečno, tady nemůžete být,“ řekl až otcovským tónem, tedy otcovským takovým tím způsobem, jaký si nevlastní tatínci schovávají pro dcerky, kterým právě povyrostla prsa, a vykročil jí naproti. Pravou rukou ji pevně obvinul kolem ramen, aby mu nevyklouzla, a se zkušeností vyhazovače ji manévroval ven ze dveří.

„Kafka,“ řekl najednou do ticha, které nastalo, nadporučík Mezina. Všechny čezety zamířily nervózně ke dveřím.

* * *

„Što slučilos? Što slučilos!?“ ozval se zezadu Rybionek. Jeho postoj „Jsem stále nad věcí“ zmizel stejně rychle a definitivně jako hotovost při první návštěvě bordelu.

„Slečno, pomalu zvedněte ruce a lehněte si na zem,“ řekl jsem a namířil dívce odjištěnou pistolí mezi oči. Ukrajinec, který se ji chystal odvést k baru, na mě vrhl tázavý pohled.

„Što slučilos?!“ zařval už definitivně vytočený Rybionek.

„Mí muži předpokládají, že na nás někdo šije boudu. Ta holka je kafka. Návnada, někdo, kdo má odvést naši pozornost,“ vysvětlil mu naopak klidným hlasem Jan Nachtigall. Přitom pomalu vstal a z podpažního pouzdra vytáhl svou čezetu. Ukrajinci opatrně následovali našeho příkladu a své makarovy znovu namířili směrem ke dveřím.

Blondýnka široce roztáhla drobounká ústa v úsměvu. Nevypadala, že by ji palebná síla mířící na její křehounké tělo nějak vyvedla z míry.

„Bojíš se?“ zeptala se mě.

„Ne,“ zavrtěl jsem opatrně hlavou.

„Měl bys,“ ozval se jí za zády mužský hlas.

* * *

A pak nastal masakr.

* * *

První vystřelil Mezina. Jeho terčem byl muž, kterému patřila ona výhružná slova. I on vypadal velmi mladě, tak na pětadvacet let. Na rozdíl od dívky se o něm ale nedalo říct, že by byl

křehký. Naopak. Pod košilí se mu rýsovaly svaly, které by mu záviděl i Arnold Schwarzenegger za mlada. Měl dlouhé zrzavé vlasy svázané do culíku a na sobě zelenou košili a hnědé kalhoty. V ruce držel meč. Vypadal trochu jako ti idioti, co běhají po lese a hrají si na Pána prstenů, ale i kdyby to byl prostě jenom vypatlaný debil žijící v představě, že je elf, tady byl kufrík s diamanty za pět milionů euro. Kvůli tomu už stojí zabít nějakého toho larpera.

Výstřel mu směřoval do ramene ruky s mečem. Kulka zasáhla svůj cíl přesně. Na košili v místě ramene se mu objevila díra a pod ní se rozlila trocha krve. Jenže místo toho, aby se chlapík svíjel v bolestech, si jenom povzdechl: „To je na míru od Lowensteina! Víte vy, idioti, kolik tyhle věci stojí?“

My idioti jsme ale neodpověděli. Jen jsme fascinovaně hleděli na zrzka a jeho zranění, ze kterých si vůbec nic nedělal.

* * *

„Buch, krach, vzbuch!“ Tohle všechno naráz udělala zeď za Rybionkovými zády. Prostě se rozletěla, jako by do ní někdo vpálil granát. Ale nebyl to žádný výbuch. Nejdřív vyletěly cihly, pak vzduch ztěžknul prachem z malty

a omítky, a nakonec tou čerstvě proraženou dírou ve zdi vlezl do místnosti chlap. Malý, podsaditý, plešatý, ve světle hnědém koženém baloňáku. Rozhlédl se po místnosti, ledabyly si z baloňáku oprášil trochu prachu a řekl: „Koukám, že jsem o nic nepřišel.“

* * *

„Streljaj! Streljaj!“ řval Saša jako smyslů zbavený.

„Prásk! Prásk! Prásk!“ místnost na ten povel explodovala výstřely jedenácti pistolí. Pět čezet a šesti makarovů. Jen mafiánský staršina nestřílel. Skočil pod stůl.

* * *

Palba se rozdělila rovnoměrně dvěma směry. Kdo měl blíž blbečka s mečem, střílel na něj. Kdo tlustocha v baloňáku, pálil po něm. Já jsem mířil na zrzka. Přece jen jsem ho měl nejbliž. První výstřel mu šel přímo do srdce. Trochu to s ním cuklo. Spíš to ale vypadalo jako přátelské dlabnutí klacíkem než zásah nábojem 7,65 Browning ze tří metrů.

„Neprůstřelná vesta,“ napadlo mě. Lehce jsem nadzvedl hlavěň a zamířil mu doprostřed

čela. Vystřelit jsem už ale nestihl. Zrzek se zatočil, švihl mečem a usekl hlavu Davidu Válkovi, který mi stál po boku. Jeho nakrátko ostříhaná hlava dopadla na podlahu a tělo se za chvíli zhroutilo za ní. Předtím do něj ale stačil zrzek silně šťouchnout a dostat ho na chvíli mezi sebe a mou hlavěň. Výstřel skončil v hrudi bezhlavého rotmistra.

„Zabijte je!“ křičel na nás na všechny Nachtigall. Na rozdíl od Rybionka pod stůl neskočil. Pálil po tlustochovi v baloňáku. Jak moc úspěšně, jsem nedokázal odhadnout. Šla po mně totiž blondýna. Držela před sebou jako štít Ukrajince, který ji měl původně pozvat k baru na panáka. Dělo se s ním přitom něco příšerného. Oči mu zčernaly a tělo se mu scvrklo jako penis po souloží. Jenom kurevsky rychleji. Blondýně se přitom oči naopak rozzářily.

„Hivááááááá!“ zaječela a nejbližší z Ukrajinců, kterého se jen lehce dotkla rukou, se přitom v jednom jediném okamžiku pozvracel, pokálel, pochcal a vytekly mu oči z důlků.

„Děvko!“ vyprskl jsem a vystřílel do ní pět nábojů naráz. Kulky se od ní odrážely, jako kdybych střílel vzduchovkou do tanku, a s výsměšným cinkáním dopadaly na podlahu.

„Bacha!“ zařval na mě Mezina. Střílel přitom do zrzka, který mezitím naporcoval dalšího

mafiána. Ten ještě žil, ale nevypadalo to s ním dobře. Klečel na zemi, opíral se hlavou o stěnu a měl usekané obě ruce. Krev z něj stříkala na všechny strany.

* * *

Zrzek se smál od ucha k uchu a šel po mně. Švihal mečem těsně před mým obličejem a vůbec nic si nedělal z kulek, které jsem do něho střílel.

Ta první se mu zaryla do čela. Vypadalo to, jako by ho jenom škrábla. Přesto ho zpomalila natolik, abych uhnul před jeho ostrím.

Druhou kulku jsem mu namířil do krku. Zase jen škrábanec.

„Švih, švih, švih,“ meč svištěl a jakoby ledaby-le přitom prosekl břicho dalšímu z Ukrajinců.

Využil jsem toho a vyskočil na stůl, pod kterým se skrýval Rybionek. Hned vedle kuf-ru s diamanty. Ztratil jsem se tím na chvíli ze zrzkova zájmu, takže to místo mě odnesl Mezina. Jeho pistole cvakla na prázdno a krátce nato meč prošel skrz něj. Po cestě propíchl levou plíci. „Uch,“ vydechl afghánský veterán naposledy.

„Chcípni už, ty kundo vykurvená,“ procedil jsem skrz zuby a narval posledních sedm

nábojů zrzonovi do ksichtu, zatímco on vytahoval svůj meč z nadporučíka Meziny. Některé z kulek minuly, ale dobré tři nebo čtyři se mu zakously do očí.

„Ááááá!“ zařval, když mu došlo, že jsem ho oslepil. Z očí mu vytékal hnus v barvách Slavie, tedy bílo-červená břečka.

„Jáááááříííííílóóóóó!“ řval oslepený hajzl a mečem kolem sebe sekal tak zběsile, že blondýnka měla co dělat, aby se dostala z dosahu jeho meče. Proklouzla mu za zády do vstupní chodby, jako by byla jenom jarní mlha, aby se dostala z jeho dosahu.

Využil jsem zmatku, abych vytáhl z kapsy náhradní zásobník a narval jej do pistole. Prázdný s cinknutím skončil na podlaze. Konečně jsem měl také čas rozhlédnout se po místnosti. Všichni byli mrtví. Polovina byla posekaná mečem, ta druhá dopadla mnohem hůř. Byli...

„Ježíšikriste...,“ vydechl jsem.

„Ten s tím nemá co dělat,“ odvětil chlápek, který se do místnosti proboural skrz zeď.

* * *

Plešounův baloňák byl celý od krve. Dost možná právě pro tyto účely byl kožený. Krev se z něj

dala dobře omývat. Nevpíjela se. Pomaličku z něj skapávala na podlahu: „Kap, kap, kap...“

Chlápek stál nad tělem kapitána Nachti-galla. Jeho levou ruku držel ve své pravačce a tu pravou v levačce. Kapitán byl už mrtvý. Jeho tělo leželo pokroucené na zemi. Vedle něj ležel ukrajinský ranař. Ten, kterého jsem jako jediného ocenil coby důstojného soupeře. Ruce měl sice obě, ale zato z jeho hrudního koše zůstalo jen něco beztvarého, kusy hmoty, jejíž zbytek se rozstříkl po místnosti.

„Prásk, prásk, prásk!“ zpoza stolu konečně vyskočil Rybionek. V ruce držel zlatý revolver, odznak svého postavení, a sázel jednu ránu za druhou do hnusáka, který proměnil všechny jeho muže v krvavou kaši. Bylo to marné. Zatímco do mladíka se kulky občas zavrtávaly, ale nic moc mu nedělaly, od plešouna se odrážely úplně stejně jako od blondýny. Mafiánský staršina si to uvědomil příliš pozdě. Chlap k němu pár kroků přicupital a vrazil mu ruku do krku. Slovo vrazil bylo na místě. Plešounova pěst totiž prošla Rybionkovým krkem skrz na skrz, doprovázená zvukovým i optickým efektem. Ten zvukový byl něco jako „grskplc“, ten optický doprovázely cákance krve vystřelené neuvěřitelnou silou a rychlostí do celé místnosti. Pár mě jich také zasáhlo.